

גמ"ר 872/04/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אלון דניאל, הנאשם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 פברואר 2018

גמ"ר 872-04-17 מדינת ישראל נ' דניאל

בפני כב' השופט בכיר ישראל ויטלסון

מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רזי מחאמיד
נגד

אלון דניאל - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד יואב נוריאלי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של גרם מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ביחד עם סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש).

עובדות המקרה

כמפורט בכתב האישום המתוקן, ובהכרעת הדין מיום 9.11.17, בתאריך 10.01.17 בשעה 17:20 או בסמוך לכך רכב הנאשם בקטנוע מסוג סאן יאנג מ.ר. 5368478 (להלן: "הקטנוע") בכביש עירוני ממערב למזרח ברחוב רמב"ם לכיוון צומת הרחובות רמב"ם - רמז - הנגבה (להלן: "הצומת") גבעתיים. הדרך בה נהג הנאשם הינה כביש דו-סטרי בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון.

בצומת ברחוב רמב"ם, ממוקמים שני מעברי חצייה שאינם מרומזרים - מעבר חצייה מערבי ומעבר חצייה מזרחי. בכיוון נסיעת הנאשם לפני הכניסה לצומת ישנו קו הפרדה רצוף, כפול וזאת בין שני נתיבי הנסיעה באורך 12 מטרים. בנתיב נסיעתו של הנאשם נסעו מספר כלי רכב וביניהם משאית לפינוי אשפה. בהתקרבו לצומת הבחין נהג המשאית ברכב מסוג יונדאי אשר החל לפנות שמאלה מרחוב נגבה לרחוב רמב"ם.

נהג המשאית עצר כשני מטרים בתוך הצומת, כשחלקה על מעבר החצייה המערבי, וזאת כדי לאפשר לרכב היונדאי את הפנייה. בשלב זה, עקף הנאשם שיירת כלי רכב וביניהם המשאית שהייתה בתוך הצומת, וזאת כשהוא חוצה קו-הפרדה רצוף, עוקף בתוך צומת ונוהג בנתיב השמאלי, נגד כיוון התנועה המותר בנתיב. זאת ועוד, הנאשם המשיך בנהיגה בנתיב השמאלי, נגד כיוון התנועה, ובבואו להתקרב אל מעבר החצייה המזרחי סטה שמאלה על מנת לעקוף את רכב היונדאי אשר נעצר וחסם את נתיב הנסיעה הימני.

אותה העת החלה גברת ז.פ. , ילידת 1929, (להלן : "המנוחה") לחצות את רחוב רמב"ם במעבר- החצייה המזרחי, משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם לא שם לב לדרך ופגע בעוצמה במנוחה , כשזו הספיקה לחצות כמטר בתוך מעבר- החצייה. כתוצאה מהפגיעה נפצעה המנוחה אנושות והובלה לבית החולים איכילוב בתל אביב , כשהיא מורדמת ומונשמת , שם לבסוף נקבע מותה.

טיעוני התביעה

בא כוח המאשימה, הגיש לבית המשפט את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, הנאשם יליד 1975, נוהג משנת 1993 ולחובתו 9 הרשעות קודמות בתעבורה בין השנים 1995-2013, נעדר עבר פלילי.

התובע , התייחס לנסיבות התאונה , לכך שתנאי הדרך היו אופטימליים לנהיגה - מזג אוויר נאה, ראות טובה, כביש יבש, שדה ראייה פתוח, ובמעשיו האקטיביים, המתמשכים והמסוכנים, עת עקף מספר רכבים, חצה קו- הפרדה רצוף, נהג בנתיב הנגדי, ולבסוף סטה שמאלה, מבלי לשים תשומת לב לדרך, תוך סיכון המשתמשים בה. כל אלה, גרמו לתאונה הקשה ולתוצאותיה הטרגיות.

עוד המשיך וטען כי מדובר ברשלנות הנמצאת בסף הרשלנות הגבוהה ביותר . הנאשם פגע בערך המוגן והחשוב של קדושת החיים , הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו וגרם לתוצאה קשה, תוך ידיעה כי בידיו אחריות לחיי אדם, אחריות בה כשל, וכך על פי ההלכה הנוהגת בתיקי גרם מוות ברשלנות, בעקבות תאונת דרכים, אין מקום לייחס משקל יתר לנסיבות אישיות והן נדחות על פני שיקולי ההרתעה והגמול, על-אף שמדובר באנשים נורמטיביים.

במסגרת הטיעונים לעונש, העידו שתי בנותיה של המנוחה, הבנות העידו על האבדן והשכול על ההתמודדות עם תחושות הכאב וחוסר האונים, המלווים את המשפחה מאז יום התאונה , וכיצד הן מתקשות לאסוף את השברים. בעדותן, תארו כי אמם הייתה עמוד התווך בבית , אישה בריאה , חזקה, צלולה ועצמאית. בא כוח המאשימה הגיש אסופת פסקי דין לתמיכה בטיעוניו לעונש, פסיקה רלוונטית הן לקביעת מתחם הענישה לשיטתו, והן לגזירת העונש בסופו של יום.

ברע"פ 548/05 מאירה לזין נ' מדינת ישראל

נקבע כי בתאונות דרכים המסתיימות במוות, תעשה הבחנה בין שלוש "קבוצות" של מתמחי ענישה, וזאת בהתאם לחומרת הרשלנות: **קבוצה ראשונה** - רשלנות נמוכה, בהם הצורך במאסר נובע בעיקר מהצורך לתת ביטוי לערכם של החיים שנגדעו. מקרים אלו כוללים גם את "הרשלנות הרגעית". נקבע מתחם ענישה שמתחיל ב-6 חודשי מאסר ובמקרים חריגים, עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.

קבוצה שנייה - "חוסר תשומת לב מתמשך" התנהגות המתבטאת ברשלנות בנהיגה לאורך פרק זמן שאינו רגעי, נקבע מתחם הענישה בין 12 ל-24 חודשי פסילה. **קבוצה שלישית** - כאשר בנוסף לגרם המוות ולרשלנות, נלווית עבירה

נוספת על הוראות פקודת התעבורה (אור אדום, מהירות חריגה, אי ציות לתמרורים), במקרים מסוג אלה על מתחם הענישה לעלות מעבר למתחם השלישי.

בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ. מדינת ישראל

שם נקבעו הכללים המנחים בקביעת העונש הראוי בעבירת גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים והתבססו כהלכה מחייבת. ואני מצטט מדבריו של כבוד השופט הנדל:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

לעניין גזירת העונש הגיש:

רע"פ 2957/12 יהודה חן נ. מדינת ישראל - הנאשם פגע באישה שהייתה ישובה על כסא גלגלים במעבר חצייה וגרם למותה. בית המשפט קבע כי מדובר ברשלנות ברף הגבוה והטיל על הנאשם בין שאר העונשים, 30 חודשי מאסר בפועל.

גמ"ר 9103-01-14 מדינת ישראל נ. יוסף, שם מדובר בנסיעה לאחור ע"י נהג מקצועי, ביהמ"ש קבע מתחם של 12-28 חודשים של מאסר, כאשר הרשלנות הייתה גבוהה, מתחם פסילה של רישיון הנהיגה 10 שנים עד 15 שנים, כאשר בפועל נגזרו על הנאשם בסופו של יום 18 חודשי מאסר בפועל, ו-12 שנות פסילה.

רע"פ 33/13 לקטיבי נ. מדינת ישראל (2013), שם נפסק כי התעלמות מתמרורים ומסימני דרך

מבטאת רשלנות רבתי. בימ"ש השלום לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירה של גרם מוות ברשלנות והשית עליו 26 חודשי מאסר בפועל; 18 חודשי מאסר על-תנאי; פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 15 שנים ותשלום פיצוי בסך 50,000 ₪ למשפחת המנוח. בימ"ש המחוזי, במסגרת ערעור שהגיש המבקש על גזר הדין, הקל את עונשו ל-18 חודשי מאסר. הערעור על ההחלטה נדחה.

בעפ"ת 24573-05-13 פטר נ. מדינת ישראל, אושר עונש מאסר בן 15 חודשים, 13.5 שנות פסילה. יודגש כי באותו מקרה נהג הנאשם במהירות פחותה ב-10 קמ"ש מן המהירות המותרת, עברו היה ללא דופי ולהולכת הרגל הייתה

תרומת רשלנות בכך שחצתה את הכביש במעבר-חצייה שנסגר.

בא כוח המאשימה סבור כי לאור נסיבות דרך התרחשות התאונה, מתחם הענישה הראוי במקרה דנן הוא בן 16 חודשי מאסר בפועל ועד ל-30 חודשים. באשר לפסילת רישיון הנהיגה המתחם נע בין 12 ל-20 שנות פסילה. עוד ביקש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי לבני משפחת המנוחה, וכן הוא התייחס להודאתו של הנאשם בהאשמות המיוחסות לו בהזדמנות הראשונה, לתסקיר החיובי, ללקיחת אחריות, חסכון בזמן שיפוטי יקר והבעת אמפתיה וצער עמוק כפי שהדבר מוצא ביטוי בתסקיר קצין המבחן.

לסיכום עתר בא כוח המאשימה לעונש מאסר של 21 חודשים, מאסר על תנאי משמעותי, פסילת רישיון למשך 15 שנים, פיצוי לפגעות העבירה וקנס.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם, טען כי התוצאה הטרגית של התאונה, השפיעה באופן משמעותי גם על הנאשם ומשפחתו וכי העיקרון, לפיו על בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, הנו עקרון ההלימה, כפי שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

עוד טען כי על בסיס עקרון ההלימה, על בית המשפט, בבואו לגזור דינו של נאשם, לבחון את נסיבות העבירה ולא רק את סעיף האישום וחומרת העבירה ולהתייחס למידת אשמתו של הנאשם. הסנגור הפנה את בית המשפט לע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל - שם נקבע כי יש לתן את המשקל המכריע, לדרגת הרשלנות, בעניינו של הנאשם.

הסנגור טען כי מידת הרשלנות במקרה דנן אינה "רשלנות מתמשכת", לפיו, מקום הפגיעה במנוחה היה מטר אחד בודד משפת המדרכה -משמע, מדובר בזמן שהייה של שנייה אחת המדרכה טרם הפגיעה בה, לשיטתו ב"רשלנות רגעית" עסקינן. הוא הפנה למספר פסקי דין לתמיכה בטיעונו בהם הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונשי מאסר במסגרת עבודות שירות.

בע"פ 4261/04 פארין נ' מדינת ישראל בית המשפט העליון הפחית בעונש המאסר שנגזר על הנאשם וקבע כי התרשלנותו רגעית בלבד.

גמ"ר 2257-10-12 מדינת ישראל נ' קאיד אבו קוידר, שם דובר על עבירה של סטייה שמאלה לנתיב הנגדי, נקבע כי לא מדובר ברף הרשלנות העליון ועל כן נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בגמ"ר 875-05-15 מחוז תל אביב פלילי נ' זינר - במקרה זה מדובר על דריסת הולך רגל על מעבר חצייה, לאחר תום פרשת התביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון. נפסקו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שרות.

לעניין נסיבות שאינן קשורות לנסיבות ביצוע העבירה, הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אדם נורמטיבי, אב לשלושה, גרוש, שלושת ילדיו נמצאים במשמורת משותפת לו ולגרושתו, ולשם כך עבר להתגורר עם אמו, להעדר רישום פלילי וכן לתסקיר החיובי של שרות המבחן ואל המלצתו לעונש בדרך של עבודות שירות. וכן לשינוי הקיצוני בחייו ובחיי משפחתו בעקבות המקרה.

אמו של הנאשם העידה כעדת אופי, ספרה על השפעת התאונה על הנאשם ועל משפחתו וכן על ההשפעה הקשה על בנה, משליחתו למאסר. הנאשם הביע בבית המשפט חרטה עמוקה על מעשיו באומרו כי מאז אותו מקרה הכאב מלווה אותו יום יום, וחיינו אינם אותם חיים.

עוד לטיעוניו, הפנה הסנגור וצירף פסיקה אשר הסתפקה במאסר בדרך של עבודות שירות.

ע"פ 1319/09 משה כהן נ' מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט כי גם על רקע ענישה מחמירה בתאונות דרכים קטלניות, עדיין יש לשקול כל מקרה ונסיבותיו. על המערער נגזרו בבית המשפט המחוזי, 12 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 10 שנים. בית המשפט העליון התחשב בכך כי למערער בן הסובל מנכות קשה ואשת המערער חולה והעמיד את העונש על 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ת"פ 8049/09 מדינת ישראל נ' מאור חזן, בית המשפט המחוזי בבאר שבע התחשב בעובדה כי הנאשם היה חברו הטוב של המנוח, והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

באשר למתחם הענישה הראוי, טען הסנגור, כי די למספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ופסילת רישיון הנהיגה בין 4 שנים לבין 10 שנים. זאת בהתחשב במדיניות הפסיקה שבהם נקבע רף רשלנות היה נמוך, במקרים של גרם מוות ברשלנות.

לסיכום, סבור הסנגור כי מדובר ברשלנות רגעית, נמוכה, וביקש כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם הענישה, דהיינו מאסר למספר חודשים מועט, העונש שירוצה בדרך של עבודות שירות, ותקופת פסילת רישיון ל-6 שנים.

מתחם העונש ההולם

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין מידת העונש המוטל עליו. (40.ב.)

על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט. לחוק העונשין. כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שהערך החברתי עליו באהעבירת גרם מוות ברשלנות להגן, הוא הערך של קדושת החיים ושלמות הגוף ובהקשר התעבורתי, לקיים הגנה על שלום ובטיחות ציבור המשתמשים בדרך:

ע"פ 548/05 לוי -

"...בית משפט זה התווה מזה שנים מדיניות ענישה מחמירה ביחס לעבירות נהיגה הכרוכות בתאונות קטלניות...הוא דבק בגישה זו מתוך אמונה כי לנקיטת יד עונשית קשה ומחמירה ישנה השפעה מחמירה על הנהגים בכביש, ויש בה כדי לקדם את הטמעתה של מודעות ציבורית בדבר החובה לשמור על כללי זהירות כדי להגן על חיי אדם ושלמות גופו. מדיניות ענישה זו...נועדה לתת ביטוי ולהדגיש מיוחדת את ערך חיי האדם...ולערוב לכלל ולפרט כי המשפט ובתי המשפט יעשו כל שבידם על מנת לטעת בתרבות החברתית את ההערכה והכבוד הנדרשים לזולת ולחיינו..."

ונאמר:

ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל-

"נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה החולה של תקופתנו...בתי-המשפט מצווים להחמיר עם עברייני תנועה. יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומו, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה..."

ועוד בעניין זה:

רע"פ 8040/15 בריזדה נ' התביעה הצבאית הראשית-

"הערך המוגן של קדושת החיים ושלמות הגוף, כאמור, הוא ערך עליון שאף טרם הסדרתו בחקיקה עלי ספר, מוכתב כאיסור של המשפט הטבעי, ונדמה כי המדובר בערך שיש ליתן לו את ההגנה המרבית מפני שאין ערך חברתי אחר בדרגתו".

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, יש לקבוע, תחילה, את רמת הרשלנות שנמצאה באופן נהיגתו של הנאשם. לטעמי, נוכח נסיבות גרם התאונה, מדובר ברשלנות ברמה שאינה ברף התחתון כפי שסבר הסנגור, במקרה דנן, רף הרשלנות גבוה, הנאשם יכל היה למנוע בנקל את התאונה אלמא היה חוצה קו הפרדה רצוף, עוקף שיירה של רכבים, ונוסע נגד כיוון התנועה כשלפניו מעבר חצייה.

במקרים דומים נפסק:

ע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל,

על נהג המתקרב למעבר חצייה:

" עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר החצייה עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכב המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל".

כאמור לעיל בעניין מלניק ועל פי ההלכה הנוהגת, על נהג המתקרב למעבר חצייה ומבחין בהולך רגל, האחריות להתאים אופן נהיגתו לכל התנהגות אפשרית מצדו של הולך הרגל, לרבות, התנהגות רשלנית.

ברע"פ 6918/02 אחיה נ' מדינת ישראל

"במצב שבו אין זה ברור אם הולך הרגל עומד לחצות את מעבר החצייה אם לאו, ואין אינדיקציה לכאן או לכאן, חייב נהג הרכב לצפות אפשרות כזו ובמקרה מתאים אפילו להאט את רכבו עד כדי עצירה לפני מעבר החצייה".

במקרה דנן, הנאשם במנוחה או צריך היה להבחין במנוחה, על פי מבחן ה"אדם הסביר", על אי התנועה הבנוי, לפני מעבר החצייה בכיוון נסיעתו ולפיקך, היה עליו לעצור את האוטובוס לפני מעבר החצייה, גם אם, כפי שטען בא כוחו, לא היה בטוח כי המנוחה מתכוונת לחצות את מעבר החצייה.

מדיניות הענישה 40ג(א).

בפסיקת בית המשפט המתייחסת לענישה בגרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים, ניתן למצוא רמות ענישה שונות בהתאם לנסיבות התיק, בהתייחס לביצוע העבירות, נסיבות ביצוען ונסיבות מבצען. במקרה של גרם מוות ברשלנות נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר לתקופה משמעותית, לצדם עונשים של פסילת רישיון לתקופה ממושכת.

מתחמי הענישה נקבעים בהתאם לאופיו של האירוע ומאפייניו, כפי שמלמדים המקרים הבאים :

רע"פ 9909/17 מאיר דרוש נ' מדינת ישראל -

הנאשם גרם לתאונת דרכים, בה נחבלה אנושות המנוחה וזאת לאחר שלא אפשר לה לחצות את מעבר החצייה בכיוון נסיעתו ופגע בה עם האוטובוס הציבורי, בית המשפט לתעבורה קבע כי :

"התאונה ותוצאותיה הטרגיות השפיעו באופן ממשי גם על הנאשם ומשפחתו ולא רק על משפחת המנוחה, אך האינטרס הציבורי במקרה זה, דוחק מפניו את האינטרס האישי של הנאשם ומחייב ענישה חמורה ומרתיעה, בדמות מאסר בפועל".

שם נגזרו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל ו-10 שנות פסילה בפועל. הנאשם ערער על חומרת העונש, בית המשפט המחוזי הפחית את עונש המאסר ל-9 חודשים. בערעור לבית משפט העליון נותר על כנו עונש המאסר שהוטל בן 9 חודשים.

רע"פ 8992/14 אברהם רפאל נ' מדינת ישראל - הנאשם נהג במונית מסוג מרצדס ברחוב צה"ל בקרית אונו. באותה עת חצה המנוח את רחוב צה"ל, בסמוך לבית מספר 59, על מעבר חציה המשוטט על הכביש, והמסומן באמצעות תמרורים ג-7, ו-ה-8 (להלן: מעבר החציה). המבקש נכנס עם המונית למעבר החציה, מבלי לתת זכות קדימה, ופגע במנוח.

"מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות, הינה השתת עונש מאסר בפועל. בכך ניתן ביטוי לערך קדושת החיים ולשיקולי ההרתעה. העונש שנגזר על המבקש, הכולל בין היתר 9 חודשי מאסר בפועל, מבטא, באופן הולם, את מדיניות הענישה במקרים כגון דא, והולם את נסיבות עניינו".

העונש נותר על כנו, הערעור נדחה - פסילת רישיון נהיגה בפועל לצמיתות; 36 חודשי מאסר, מתוכם 9 חודשי מאסר בפועל; ותשלום קנס בסך 5,000 ₪.

בע"פ 2486-12-14 מ"י נ' יצחק זדה - שם הורשע המשיב בנהיגה רשלנית אשר גרמה למותו של הולך רגל שחצה את הכביש שלא במעבר חציה. המשיב נהג במהירות גבוהה.

בית המשפט לתעבורה גזר על המשיב שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שרות ו-10 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והעלה את תקופה המאסר ל-8 חודשים.

רע"פ 1300/14 קובי מורי נ' מדינת ישראל - המבקש התקדם עם רכבו לעבר מעגל תנועה שלאחריו מעבר חציה שבאמצעו אי תנועה המפריד בין שני נתיבי הנסיעה.

באותה עת, החל המנוח - הולך רגל - לנוע מכיוון אי התנועה ונתיב נסיעת המבקש והחל לחצות את מעבר החציה. אז, פגע בו המבקש תוך כדי שהוא נוהג בקלות דעת וברשלנות. נפסק כי עונשו נגזר בהתאם לתיקון 113 באופן מקיף ויסודי, ובהינתן רמת הרשלנות הבינונית-גבוהה של המבקש בעת התאונה, יחד עם התוצאה הטרגית, מדובר בעונש הולם. הושתו על הנאשם 8 חודשי מאסר ו-8 שנות פסילה.

ת"ד 2561-01-13 מדינת ישראל נ' הוכמן - שם הורשע הנאשם בנהיגה רשלנית שגרמה למותה של הולכת רגל במעבר חציה. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל -15 שנות פסילה.

גמר (ת"א) 1351-09-16 מדינת ישראל נ' איגור עזיזוב - הנאשם, נהג במשאית "וולוו" מכיוון יפו לבת ים על רחוב העצמאות בבת ים, אותה עת החלה המנוחה לחצות את מעבר החצייה מימין לשמאל. הנאשם לא הבחין במנוחה, החל בנסיעה ופגע בה תוך שהוא גורר אותה למרחק של כשישה מטרים עד שעצר לשמע צעקות עוברים ושבים. נפסקו 10 חודשי מאסר בפועל ו-8 שנות פסילה.

גמר (ת"א) 3435-10-14 מדינת ישראל נ' שלמה מזרחי - נהג הנאשם ברכב מסוג מלגזה ברחוב שוקן בתל אביב, מצפון לדרום. אותה עת, עובר להתרחשות התאונה, הגיע מקצהו המזרחי של מעבר החצייה - המנוח, וחצה את הכביש בתוך תחום מעבר החצייה, הנאשם שנסע ברחוב לכיוון דרום, לא הבחין באף שלב במנוח אשר חצה את מעבר החצייה, המשיך בנסיעתו ופגע במנוח, אשר הספיק לחצות 5.50 מ' מרוחב מעבר החצייה. כתוצאה מעוצמת הפגיעה, ולאחר יממה נפטר המנוח. הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל ופסילה של 7 שנים.

לעניין הכללים המנחים ראה :

ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל :

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות"

השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט במקרה של תאונה קטלנית הוא מידת הרשלנות הספציפית של הנהג ותוצאת מעשה הרשלנות.

בנוסף רק בשל נסיבות מיוחדות וחריגות או מקרים בהם מדובר ב"טעות של שבריר שניה או רשלנות רגעית", כפי שנקבע בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל יימנע בית המשפט מהטלת עונש מאסר בפועל ויסתפק בעונש מאסר בעבודות שירות, בעניינו של מי שהורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות.

עיינתי באסופת הפסיקה שהגישו הצדדים , כל מקרה יכול להישקל לכיוון כזה או אחר וכפי שנאמר בעניין אדרי דלעיל :

"עיון בפסיקה שהוגשה לנו- אינו משנה את התמונה. הפסיקה- כדרכה של פסיקה מכילה את הענישה על כל רמותיה וגווניה. על כל מקרה שבו הומר המאסר בפועל

לעבודות שירות, קיים גם מקרה בו הוטל מאסר מאחורי סורג וברית, ואף לתקופות ארוכות יותר. כל מקרה לנסיבותיו ולעולם ניתן להצביע על נימוקים לכוון זה או אחר. חיי אדם, אינם נותנים לכימות "נוסחתי" שיניב מספר מדויק של חודשי (או שנות) מאסר או שנות שלילת רישיון נהיגה".

המקרה כאן הוא ברף הרשלנות הבינוני-גבוה. התאונה התחוללה בשל העובדה כי הנאשם נסע בנתיב לא לו, תוך חציית קו רצוף-עוד טרם ההתנגשות במנוחה. הנהיגה, תוך התעלמות מקו הפרדה רצוף, יש בה התנהגות מזלזלת, מתריסה, תוך התעלמות מודעת לתוצאה אפשרית קשה כתוצאה מפריצת גדר זו. למרות הנאמר, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי המנוחה, אכן נכנסה למעבר וחצתה רק כמטר בודד טרם הפגיעה בה, דהיינו לנאשם לא היה די זמן ומרחב תמרון להתחמק מהפגיעה בה. דא-עקא, כאמור, אין מקום לטענה כי מדובר "ברשלנות של שבריר שניה", שכן בעת שחצה את קו ההפרדה הרצוף טרם התאונה, בכול העת ההיא, גרם במו ידיו למצב המסוכן אליו הכניס את עצמו במודע. במצב עובדתי כמתואר, מתחם הענישה ההולם, ינוע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ופסילה בפועל לתקופה שבין 6 שנים ועד 12 שנים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה (40 יא), קראתי בעיון רב את תסקיר קצינת המבחן המפורט, למדתי על תכונותיו הטובות של הנאשם, אדם נורמטיבי, חיובי, אשר מטפל בילדיו, ומביע חרטה כנה לתוצאותיה הטרטיות של התאונה, ואשר הודה בהזדמנות הראשונה בעבירות המיוחסות לו.

בנסיבות המקרה כאן איני יכול לקבל את המלצת קצין המבחן לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות ועוד לעניין זה ראה:

רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל ו- רע"פ 9118/12 אלכסנדר סריגין נ' מדינת ישראל

"הלכה מושרשת היא, כי בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות מבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק ולא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה, "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם."

באשר לטענת ההגנה בדבר היות הנאשם אדם נורמטיבי והחשש מהנזק שייגרם לו למשפחתו, היה וישלח למאסר, נאמר בעניין:

ע"פ 6358/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל:

"המערער אכן הינו אדם נורמטיבי, בדומה לרבים אחרים הגורמים ברשלנותם

לתאונות דרכים שתוצאותיהן קטלניות. כמו כן אין עוררין כי התאונה לה גרם המערער המיטה אסון כבד על משפחות הקורבנות והנפגעים, כמו גם על משפחת המערער ועליו עצמו, שכן עקב התאונה נגרם לו סבל נפשי ופיסי רב. עם זאת, עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום".

התרשמתי כי התאונה ותוצאותיה הטרגיות השפיעו באופן ממשי גם על הנאשם ומשפחתו ולא רק על משפחת המנוחה, אך האינטרס הציבורי במקרה זה, דוחק מפניו את האינטרס האישי של הנאשם ומחייב ענישה חמורה ומרתיעה, בדמות מאסר בפועל.

מכלל הנימוקים שמניתי, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, ולאחר ששקלתי את השיקולים, לחומרה ולקולא, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל 12 חודשי מאסר בפועל.
2. 9 שנות פסילה של רישיון הנהיגה בפועל, בניכוי פסילה מנהלית ושיפוטית שריצה הנאשם בהקשר לתיק זה. הפסילה תחל לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר ובכפוף להפקדת מסמכים מתאימים במזכירות בית המשפט.
3. 20 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על העבירות בהן הורשע הנאשם.
4. קנס בסך 10,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, התשלום הראשון לא יאוחר מיום 15.5.18.
5. באין החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו בתאריך 15.5.18 עד השעה 10:00 בכלא ניצן או מקום אחר לפי החלטת שירות בתי הסוהר כשהוא מצויד בתעודת זהות. על הנאשם לתאם הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין בשב"ס בטלפון 08-9787377.

51

54678313 זכות ערעור על גזר הדין כחוק - תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אדר תשע"ח, 22 פברואר 2018, במעמד הצדדים.